

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/620/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3213200113
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 01. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Čupková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3213200113.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Beáty Čupkovej a sudcov JUDr. Viery Škultétyovej a JUDr. Aleny Záhumenskej v právnej veci navrhovateľa B. I., bytom Z. K., G. XXX/XX, zastúpený B.. B. V., advokátom, so sídlom v E., Z. XXXX/X proti odporkyni M. T., bytom O. XX, zastúpená B.. M. W., advokátkou, so sídlom v K., Q. XX, o zaplatenie 663,88 Eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou, č.k. 5C/22/2013-36 zo dňa 2. júla 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľ je **p o v i n n ý** zaplatiť odporkyni náhradu trov odvolacieho konania v sume 50,97 Eur, do troch dní, do rúk B.. M. W..

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd svojím rozsudkom zamietol návrh navrhovateľa, ktorý sa proti odporkyni domáhal uloženia povinnosti zaplatiť mu sumu 663,88 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne od 29.11.2012. Navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť odporkyni náhradu trov konania v sume 254,85 Eur na trovách právneho zastúpenia a v sume 39,50 Eur na iných trovách, a to v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ sa domáhal zaplatenia predmetnej sumy titulom pôžičky, ktorú mal odporkyni poskytnúť v lete 2009. Vykonaným dokazovaním však nebolo spoľahlivo preukázané, že navrhovateľ poskytol pôžičku odporkyni. Pri rozhodovaní vychádzal z úvahy, že pokiaľ by navrhovateľ uvedenú sumu požičal odporkyni, bol by čas plnenia ponechaný na vôli dlžníka (§ 564 Občianskeho zákonníka), čo vyplynulo z výpovede navrhovateľa a výpovede svedkyne C. I., keď obaja zhodne tvrdili, že odporkyni povedali, že peniaze vráti, keď bude mať. V prípade, že je čas plnenia ponechaný na vôli dlžníka, a to je aj prípad, že dlžník splní, keď bude môcť, tak sám veriteľ nemôže určiť čas plnenia, a to ani tým, že vyzve dlžníka na plnenie podľa § 563 Občianskeho zákonníka. Za nadbytočnú tak považoval svedeckú výpoveď syna navrhovateľa, ktorý mal byť prítomný pri poskytnutí pôžičky, nakoľko splatnosť pôžičky by spoľahlivo nemohla byť preukázaná inak, než tak, že by bola ponechaná na vôli dlžníka. Za nadbytočné a nedôvodné považoval aj dôkazy výsluchom svedkov, a to starostu obce a zamestnankyne obecného úradu, ako aj listinné dôkazy, preukazujúce, aké pôžičky splácal navrhovateľ za svojho syna a jeho vtedajšiu manželku a dôkaz o výbere hotovosti z účtu navrhovateľky. Takýmito dôkazmi by podľa názoru súdu nemohla byť preukázaná žiadna podstatná okolnosť vo vzťahu k veci samej. Uzavrel, že pokiaľ by v danej veci malo ísť o bezdôvodné obohatenie odporkyne na úkor navrhovateľa, nebolo na mieste vykonávať žiadne ďalšie dokazovanie, keďže v tom prípade by bol nárok navrhovateľa premlčaný, lebo odporkyňa pre ten prípad premlčanie namietla. Vec právne posúdil podľa ust. § 107 ods. 1, § 451 ods. 1 a 2, § 563, § 564 a § 657 Občianskeho zákonníka. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ. Navrhol, aby krajský súd rozsudok okresného súdu zrušil podľa § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 221 ods. 2 O.s.p. Uplatnil odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. c), d), e), f) O.s.p. Rozhodnutie súdu prvého stupňa považoval za predčasné s tým, že závery súdu nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, výsledkom čoho je nespravodlivý rozsudok. Za právne relevantné považoval, že odporkyňa peniaze od navrhovateľa reálne prevzala a použila výlučne na svoju potrebu. Uviedol, že pokiaľ by bola pravda, že syn navrhovateľa vybral peniaze z účtu odporkyne, tak peniaze mali skončiť na tom účte, z ktorého boli vybraté. Uviedol, že nie je také nepodstatné, či takýto účet vôbec existoval a kto z tohto účtu vyberal. Namietal, že súd nevykonal ďalšie dokazovanie, a to výsluchom syna navrhovateľa. Pokiaľ by súd svedka vypočul, bol by zistil, že navrhovateľ nepotreboval niesť peniaze svojmu synovi do miesta jeho bydliska a navrhovateľ nemusel peniaze nosiť do bydliska odporkyne, a tak iný dôvod, než zapožičanie tejto sumy vo vzťahu k odporkyni nemal. Len z dôvodu, že boli príbuzní, netrval na žiadnom písomnom doklade a netrval ani na stanovení presného termínu vrátenia peňazí. Zdôraznil, že otázka vrátenia peňazí bola otvorená, medzi sporovými stranami neexistovala dohoda, že čas plnenia je ponechaný na vôli dlžníka. Odporkyňa preto mala v súlade s § 563 Občianskeho zákonníka dlh vrátiť prvý deň potom, čo ju navrhovateľ na vrátenie peňazí vyzval. Pokiaľ ide o výrok o trovách konania, namietal súdom priznanú odmenu 43,16 Eur za úkon z 10.05.2013 za podanie návrhu na doplnenie dokazovania.

Odporkyňa v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhla, aby krajský súd rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil a odporkyni priznal náhradu trov odvolacieho konania v sume 50,97 Eur. Zdôraznila, že medzi navrhovateľom a odporkyňou nikdy nedošlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke, navrhovateľ v tomto smere dôkazné bremeno neunesol, a preto okresný súd nemohol k celej veci zaujať iné stanovisko, než návrh navrhovateľa zamietnuť. Vyslovila názor, že konanie navrhovateľa je účelové, nakoľko sa jej chce pomstiť za to, že sa dcéra odporkyne rozviedla so synom navrhovateľa a teraz vymáha výživné na dieťa. Za zmätočné označila vyjadrenie navrhovateľa, ktorý tvrdil, že v lete roku 2009 mal údajne odporkyni požičať 20.000,- Sk, pričom s účinnosťou od 01.01.2009 bolo možné v platobnom styku použiť len eurá. Uviedla, že navrhovateľ v roku 2008 sumu 20.000,- Sk doniesol do jej domu, ale ako pôžičku pre svojho syna, ktorý jej odcudzil finančné prostriedky z jej účtu. Peniaze mala určené na pohreb, avšak potom, ako jej ich navrhovateľov syn vrátil, sumu nevrátila späť na účet, ale prenechala pre syna navrhovateľa a jeho dieťa na potraviny a ostatné potreby domácnosti, nakoľko syn navrhovateľa na domácnosť neprispieval. Uviedla, že samotný navrhovateľ priznal, že nešlo tu o pôžičku medzi ním a odporkyňou, ale medzi navrhovateľom a jeho synom, keď uviedol „prišiel za mnou môj syn M. s tým, že potrebuje 20.000,- Sk...“. Pokiaľ navrhovateľ argumentoval, že ak by sa jednalo o pôžičku pre jeho syna, tak nepotreboval niesť peniaze svojmu synovi do miesta jeho bydliska. Uviedla, že syn navrhovateľa bol veľmi nezodpovedný človek a všetky peniaze, ktoré zarobil, minul na hazardné hry. Keď nepracoval, peniaze si požičiaval, resp. peniaze bral priamo z peňaženky odporkyne. Dôvodom preto, aby navrhovateľ odovzdal peniaze synovi v bydlisku jeho syna, t. j. v domácnosti odporkyne, bola pravdepodobne obava, že ich minie na hazardné hry skôr, ako ich prinesie domov. Z tohto dôvodu bol navrhovateľov syn na liečení vo Z. J. a nemohol sa dostaviť ani na súdne pojednávanie. Priznanie náhrady trov konania, ktoré navrhovateľ v odvolaní spochybňuje, považuje za oprávnené.

Krajský súd preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné. Vo veci bolo rozhodnuté bez pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p.

Odvolanie proti rozsudku alebo uznesenie, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť v zmysle § 205 ods. 2 O.s.p. len skutočnosťami uvedenými pod písm. a) až f) citovaného zákonného ustanovenia.

Z obsahu podaného odvolania vyplýva, že navrhovateľ ako odvolací dôvod uplatňuje dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. c), d), e), f) O.s.p. Nedostatok v skutkových zisteniach podľa § 205 ods. 2 písm. c) O.s.p. vzniká v prípade, ak účastník navrhol dôkaz, ktorý bol spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť pre rozhodnutie vo veci samej a súd ho nevykonal. Odvolací dôvod podľa písm. d) citovaného zákonného ustanovenia spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom potom je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré

boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, je treba považovať taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu ust. § 132 O.s.p. Nesprávne hodnotenie dôkazov je možné vytknúť prvostupňovému súdu v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje ust. § 133 až § 135 O.s.p. Týmto odvolacím dôvodom možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k tomu súd dospel. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi. Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. e) O.s.p. spočíva v tom, že doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a). Za nesprávne právne posúdenie veci podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. treba považovať mylnú aplikáciu a výklad právnej normy na zistený skutkový stav alebo použitie právnej normy, ktorú na skutkový stav vôbec nemožno použiť.

Preskúmaním veci odvolací súd nezistil existenciu dôvodov uplatnených v podanom odvolaní.

Odvolicie námietky nie sú totiž podľa názoru odvolacieho súdu spôsobilé spochybníť správnosť napadnutého rozsudku. Základné právo na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Vyplýva preto, že základné právo na súdnu ochranu nespočíva len v práve domáhať sa súdnej ochrany, ale ju aj v určitej kvalite, t. j. zákonom ustanoveným postupom súdu dostať.

V zmysle ustálenej rozhodovacej činnosti Ústavného súdu s citovaným článkom Ústavy SR sa zaručuje ochrana viacerých záujmov, a to najmä práva na prístup súdu, práva na spravodlivý proces, ktorého základným predpokladom uplatnenia je nezávislosť a nestrannosť súdu, pričom ochrana podľa článku 46 ods. 1 Ústavy neznamená, že súd právoplatne rozhodne v prospech navrhovateľa (II. ÚS 71/97, III. ÚS 46/04). Nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhovie. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi.

Navrhovateľ uplatnil žalobný návrh, ktorým sa proti odporkyni domáhal zaplata sumy 663,88 Eur s príslušenstvom, ktorý súd v celom rozsahu zamietol. Dospel k záveru, že navrhovateľ neuniesol dôkazné bremeno, keď vykonaným dokazovaním nebolo spoľahlivo preukázané, že navrhovateľ poskytol pôžičku odporkyni. Pri takomto závere vychádzal okresný súd z vykonaných dôkazov, a to výsluchu navrhovateľa a odporkyne (§ 131 ods. 1 O.s.p.) a svedeckých výpovedí C. I., L. I., B. P. a B. T. (§ 126 ods. 1 O.s.p.), preto je nedôvodná námietka, že zistenia prvostupňového súdu nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu (§ 657 Občianskeho zákonníka). Pre uzavretie zmluvy o pôžičke sa nevyžaduje písomná forma, takže táto zmluva môže byť uzavretá aj ústne alebo konkludentným spôsobom. Podstatnou náležitosťou obsahu takejto dohody je okrem označenia zmluvných strán predovšetkým určenie predmetu pôžičky; z obsahu zmluvy musí vyplynúť i povinnosť dlžníka vrátiť veci rovnakého druhu. Táto zmluva je reálnou zmluvou, k jej uzavretiu zákon vyžaduje nielen skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi, ale aj záväzok dlžníka, ktorým sa zaväzuje vrátiť veci rovnakého druhu veriteľovi. Pokiaľ teda aj v podanom odvolaní navrhovateľ tvrdí, že odporkyni predmetnú finančnú hotovosť reálne odovzdal a odporkyni uviedol, že „keď sa jej bude dať, aby peniaze navrhovateľovi čo najskôr vrátila“, v konaní netvrdil a nepreukázal, t. j. neuniesol bremeno tvrdenia, ani dôkazné bremeno, že odporkyňa sa aj zaviazala, že peniaze vráti, čo nepochybne možno vyvodíť z vyjadrenia navrhovateľa pred prvostupňovým súdom „odporkyňa na to nič nepovedala, sedela a peniaze zobrala“. Rovnako ani z výpovede odporkyne nebolo možné vyvodíť, že peniaze,

ktoré nepochybné od navrhovateľa prevzala, si od odporcu požičala. Z výpovede odporkyne nevyplývalo, že by sa zaviazala, že ako dlžníčka veriteľovi (navrhovateľovi) peniaze vráti. Zhodne ako navrhovateľ uviedla, že navrhovateľ peniaze položil na stôl, rozmyšľala, či ich má vôbec zobrať, zobrala peniaze s tým, že sa pred M., synom navrhovateľa, uistila o tom, že si je vedomý toho, že má peniaze vrátiť, čo možno vyvodíť z vyjadrenia „vieš, čo ti povedal otec“.

Pokiaľ súd prvého stupňa za daných okolností uzavrel, že z vykonaného dokazovania nebolo spoľahlivo preukázané, že by navrhovateľ poskytol pôžičku odporkyne, odvolací súd sa s týmto právnym záverom súdu prvého stupňa stotožňuje. Preto, aby prvostupňový súd mohol tento záver vysloviť, mal v čase svojho rozhodnutia v dostatočnom rozsahu zistené skutočnosti, rozhodné pre posúdenie veci, čo vyplýva nielen z obsahu spisu, ale aj z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ súd prvého stupňa v dôvodoch svojho rozhodnutia teoreticky polemizuje s tvrdením navrhovateľa, že uvedenú sumu odporkyne požičal, jeho ďalšie úvahy ohľadne dôvodnosti uplatneného žalobného návrhu súvisia s tým, či medzi účastníkmi konania bola uzatvorená dohoda o čase plnenia. Podľa názoru odvolacieho súdu sú tieto úvahy len podporné a akcentujú názor súdu prvého stupňa, že žalobný návrh navrhovateľa je v celom rozsahu nedôvodný.

Pokiaľ navrhovateľ v podanom odvolaní namieta, že súd nevykonal ďalšie dokazovanie, predovšetkým výsluchom jeho syna M., a tým zjednodušil celý priebeh dokazovania, odvolací súd uvádza, že táto námietka nie je dôvodná. Účastník konania má síce podľa Občianskeho súdneho poriadku označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je v zmysle § 120 ods. 1 O.s.p. vždy vecou súdu a nie účastníkov konania. V danom prípade s ohľadom na vyššie uvedené dôvody nevykonanie dôkazu výsluchom svedka M. I. nemá za následok neúplnosť skutkových zistení, súd mal v danom prípade dostatok iných dôkazov, ktoré umožňovali riadne zistenie skutkového stavu.

Pokiaľ ide o ostatné námietky uplatnené v odvolaní, tieto odvolací súd nepovažoval za právne relevantné. Aj v zmysle ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu vyplýva, že v odôvodnení súdneho rozhodnutia v odvolacom konaní súd nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v podanom odvolaní, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, ktoré zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

S ohľadom na uvedené krajský súd rozsudok okresného súdu vo veci samej potvrdil.

Odvolanie navrhovateľa smerovalo aj proti výroku o náhrade trov prvostupňového konania. Navrhovateľ v podanom odvolaní spochybňuje správnosť priznania odmeny advokátke za úkon - písomné podanie na súd, podanie návrhu na doplnenie dokazovania zo dňa 10.05.2013 v sume 43,16 Eur

Ustanovenie § 14 ods. 1 písm. b) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení do 30.06.2013 upravuje, že odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za úkon právnej služby - písomné podanie na súd alebo iný orgán vo sa veci samej.

V posudzovanej veci odporkyňa podaním zo dňa 10.05.2013 vzhľadom na rozhodnutie súdu zo dňa 02.05.2013, ktorým súd účastníkom a ich právnym zástupcom uložil, aby v lehote 10 dní predložili súdu návrhy na doplnenie dokazovania, navrhla doplniť dokazovanie o výsluch svedka B. T., zdôvodnila návrh na vykonanie tohto dôkazu. Podaný návrh zároveň obsahuje námietku premlčania a ďalšiu argumentáciu, ktorou odporkyňa spochybňuje dôvodnosť uplatneného žalobného návrhu. Aj odvolací súd sa stotožňuje s rozhodnutím súdu prvého stupňa, že za vykonaný úkon právnej služby odporkyne, resp. jej právnej zástupkyne patrí odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny, vrátane režijného paušálu.

Z týchto dôvodov krajský súd rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p. a priznal odporkyni, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech a uplatnila si náhradu trov odvolacieho konania, vzniknuté trovy odvolacieho konania. Trovy odvolacieho konania pozostávajú z odmeny právnej zástupkyne odporkyne za 1 úkon právnej služby podľa § 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v platnom znení v sume 43,16 Eur a režijný paušál 7,81 Eur (§ 16 ods. 3 citovanej vyhlášky), spolu 50,97 Eur.

Podľa § 149 ods. 1 O.s.p. súd uložil navrhovateľovi zaplatiť na náhradu trov odvolacieho konania právnej zástupkyne odporkyne.

Rozhodnutie bolo senátom prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.